

POLITISK BULLETIN

SUF

NR. 8

ÅRG. 2

UTGITT AV SUFs SENTRALSTYRE, boks 6159, Etterstad, Oslo 6

innhold:

FREDELIG SAMEKSISTENS
SOVJETS UTENRIKSPOLITIKK

Redigert av Arild Johansen.

POLITISK BULLETIN

AKP

8

AKP

AKP
AKP
AKP

FREDELIG SAMEKSISTENS

Om Lenins og Stalins fredelige sameksistens.....	side 4
Hovedlinja til lederne av Sovjetunionens kom parti.....	side 5
Forskjellen på Lenins og de nye SUKP lederes pol.....	side 7
Imøtegåelse av Sovjetledernes politikk	side 7
En helt ny situasjon?.....	side 9
Er atomvåpen hjelp for revolusjonære krefter?.....	side 9
Hvordan vinne fred i atomalderen?.....	side 10
Er da dette virkelig Sovjet-ledernes politikk?.....	side 11

SOVJETS UTENRIKSPOLITIKK

Om nødvendigheten av å slåss mot imperialismen.....	side 16
Det nye stadiet i frigjøringskampen.....	side 17
USA/Sovjet mot verdens folk	side 17
Kongo	side 20
Algeri.....	side 20
Kina.....	side 20
India.....	side 21
Malaysia.....	side 22
Indonesia.....	side 22
Latin-Amerika.....	side 25
USA.....	side 27
USA-Sovjet.....	side 27
Tsjekkoslovakia.....	side 28
Bombestansen.....	side 29
Fredsforhandlinger.....	side 29

FREDELIG SAMEKSISTENS.

Teorien om den fredlige sameksistensen er ingen ny teori gjennomført og utviklet av Sovjets ledere av idag. Teorien ble kan vi si utformet av Lenin og ført videre i Sovjetunionen etter Lenins død av Stalin. Det striden i første rekke har stått og står om, er den nåværende tolkningen av den teorien som ble utformet av Lenin og Stalin og om Krutsjovs og de nåværende Sovjet-ledernes vidreføring og forandring er riktig og i verdensfredens interesser.

OM LENIN OG STALINS FREDLIGE SAMEKSISTENS POLITIKK.

Det var Lenin som framførte den tanken at den sosialistiske staten skulle føre en politikk grunnlagt på den fredlige sameksistens overfor land med annerledes sosiale systemer. Denne korrekte politikken ble senere fulgt av kommunist-partiet og regjeringa i Sovjetunionen under Lenin og Stalins ledelse. Spørsmålet om fredlig sameksistens mellom sosialistiske og kapitalistiske land kunne umulig bli satt ut i livet før Oktoberrevolusjonen, fordi det da ikke fantes noe sosialistisk land, men i sin vitenskapelige analyse av imperialismen forutså Lenin i 1915-1916 at "sosialismen kan ikke seire på samme tid i alle land. Den vil seire først i et eller flere land, mens de andre vil forbli borgerlige eller føydale i ennå en tid.

Etter Oktoberrevolusjonens seier sa Lenin mange ganger til verden at Sovjetstatens utenrikspolitikk var basert på fred. Men de imperialistiske statene i Europa og Amerika forsøkte allikevel å kvæle sovjetstaten helt fra fødselen og gikk til væpnet intervensjon i landet. Lenins helt riktige politikk var da "hvis vi ikke forsvarer vår sosialistiske republikk med våpen i hånd, kan vi ikke eksistere".

I 1920 hadde det russiske folket klart å kaste angriperne ut av landet, og etter mange års harde kamper kunne de nå bygge opp landet sitt. Det var i denne situasjonen at Lenin framførte ideen om en fredlig sameksistenspolitikk. På denne tiden hadde imperialistene ikke annet å gjøre enn å "samarbeide" med Sovjetstaten.

Men det er viktig å merke seg at Lenin gang på gang viste til imperialistenes aggressive natur og at det ikke var noen garanti for at sosialisme og kapitalisme kunne leve side ved side i lengre tid.

Hva var så Lenins grunnleggende teser?

1. Lenin påpekte at sosialiststaten eksisterer til tross for imperialistenes ønsker. Selv om man **fører** en fredlig politikk, så ønsker ikke imperialistene å leve ifred, men vil prøve på alle måter å ødelegge sosialiststaten.

Lenin sa: "...eksistensen til Sovjet-Republikken side ved side av imperialiststatene er utenkelig i lengre tid. Den ene eller den andre vil til slutt seire, og før dette skjer er en serie av fryktelige sammenstøt mellom Sovjet-Republikken og de borgerlige statene uunngåelig.

På grunn av dette sa Lenin gang på gang at sosialiststaten stadig måtte være på vakt overfor imperialistene.

"den lærepenge alle arbeidere og bønder må ha, er at vi må være på vår post og huske på at vi er omgitt av mennesker, klasser og regjeringer som åpent viser at de hater oss. Vi må huske på at vi alltid bare er en hårsbred fra en hvilken som helst form for invasjon."

2. Lenin pekte ut at at det bare var gjennom kamp at Sovjetstaten kunne leve i fred med de imperialistiske statene. Dette var resultatet av flere styrkeprøver mellom imperialistlandene og Sovjetstaten, som fulgte en korrekt politikk ved å stole på arbeiderklassen og de undertrykte nasjonene i verden og å utnytte motsetningene mellom kapitalistene.

Lenin sa i november 1919:

"Det er slik det alltid er, når fienden er slått begynner han å snakke om fred. Vi har fortalt disse herrene, de europeiske imperialistene gang på gang at vi er villige til å leve i fred, men de fortsetter å drømme om å legge under seg Russland. Nå har de forstått at deres drømmer ikke blir virkelighet."

3. Lenin la særlig vekt på å knytte fredlige forbindelser med de landene som imperialistene holdt nede. Han pekte særlig på at imperialistenes verdenspolitikk førte med seg opprettelsen av nære vennskapsforbindelser mellom de undertrykte nasjonene.

4. Gang på gang gjorde Lenin det klart at det grunnleggende prinsippet for Sovjets utenrikspolitikk var proletarietets internasjonalisme. Han sa:

"Sovjetsamveldet ser det som sin største oppgave å hjelpe arbeiderne i hele verden i deres vanskelige kamp for å overvinne kapitalismen."

Lenin slo også fast at det var viktig å støtte oppom den revolusjonære sosialistiske bevegelsen i arbeiderklassen i de mest framskredne kapitalistiske statene, og å støtte de demokratiske og revolusjonære bevegelsene i alle land generelt og særlig i koloniene og halvkoloniene.

5. Lenin påpekte klart at det var umulig for de undertrykte klassene og nasjonene å "eksistere i fred" med de undertrykkende klasser og nasjoner.

Han sa: "...borgerskapet, selv det mest utdannede og demokratiske, vil ikke nøle over å begå hvikensomhelst forbrytelse å drepe millioner av arbeidere og bønder for å redde den private eiendomsretten til produksjonen."

Dette er de grunnleggende prinsippene ved Lenins teser om fredlig sameksistens. Stalin som førte denne politikken videre til sin død, skriver om to forskjellige linjer som kunne følges. Og diskusjonen om disse linjene:

"En linje var at vi skulle fortsette vår revolusjonære politikk, stole på arbeiderklassen og de undertrykte i hele verden, i så fall ville den internasjonale kapitalistklassen gjøre alt den kunne for å hindre vår framskritt."

"Den andre linjen var at vi ga etter på vår revolusjonære politikk og gjorde mange grunnleggende innrømmelser overfor den internasjonale kapitalen, i dette tilfelle ville den internasjonale kapitalen uten tvil ikke være uvillige til å hjelpe oss med å forandre vårt sosialistiske land til en "god borgerlig republikk"."

Stalin siterer også et eksempel:

"Amerika forlanger at vi skal gi etter på prinsippene på å støtte arbeiderklassens frigjøringsbestrebelse i andre land og sier at hvis vi gir etter på dette punktet, vil alt gå glatt."

Og han avslutter:

"Vi kan ikke gå med på disse eller liknende innrømmelser uten å forråde oss selv."

HOVEDLINJA TIL LEDERNE AV SOVJETUNIONENS KOMMUNISTISKE PARTI(SUKP) FOR FREDLIG SAMEKSISTENS.

Vi har nå sett på Lenin og Stalins prinsipper for fredlig sameksistens. Ved de 20. partikongressen til SUKP 14-25 februar 1956 ble disse prinsippene kvalitativt forandret. La oss se på hva marxist-leninister allerede rett etter denne kongressen uttalte:

Krustjov gjorde sin kongresstale de høyresosialdemokratiske lederne - årsvarlig for såvel den første og den andre verdenskrigen. Han slo videre fast at "Sålenge imperialismen eksisterer, bevares også det økonomiske grunnlaget for at krig skal oppstå", og at "sålenge kapitalismen består i verden kommer de reaksjonære kreftene som representerer de kapitalistiske monopolenes interesser, til å forsøke seg med krigseventyr og aggresjon". Foruten disse for marxister kjente sannheter, sa han imidlertid følgende:

"Det fins ikke noe slikt som krigens forutbestemte uunngåelighet. Idag fins det mektige samfunns- og politiske krefter som er i besittelse av sterke midler til å hindre at imperialistene setter i gang en krig, og om de skulle sette i gang en krig - til å tildele aggresorene ødeleggende slag og stoppe deres eventyrlige planer."

Talen er dunkel. Krustjov stiller i begynnelsen av behandlingen av fredskampen spørsmålet: "Er en ny krig uunngåelig?" Siden spør han: "Må kanskje menneskeheten som har opplevet to blodige verdenskriger gjennomgå ennå en?" Hvorpå han i hele resten av delen i dette avsnittet i talen snakker om "mulighetene til å avverge krigen", i slike formuleringer som om dette gjelder krig overhodet. Han skiller ikke mellom rettfærdig krig der det undertrykte folket med rette griper til våpen, og de imperialistiske statenes tiltenkte krig mot den sosialistiske blokken, eller krig mellom kapitalistiske stater og statsgrupperinger. Når siden denne uklare talen tolkes og utnyttes av slike kommunistiske ledere som f.eks. ledelsen for Sveriges Kommunistiske Parti, som er smittet av opportunismen, så forvandles marxismen-leninismens lære om at kapitalismens økonomiske lover ubønhørlig fører til krig, og at bare den sosialistiske revolusjon kan avskaffe krigen, til forvirrende forestillinger om at forhindringen av krig bare er beroende av "menneskenes gode vilje". Ikke bare fredsbevegelsene, men til og med den kommunistiske bevegelsen får på denne måten en stadig mer passivitetisk karakter. Folk bedøves med de samme talemåtene som mellom 1. og 2. verdenskrig, hvor man snakket om "aldri mer krig". Når krig av imperialistisk karakter så kommer, står arbeiderklassen der like uforberedt på å møte krigshisserne med revolusjonær kamp, som når tidligere katastrofer har inntruffet.

Set Person (Vart vill Chrusjtjov leda kommunisterna.)

Hvordan var så disse prinsippene som de nye lederne i SUKP førte fram? Kort kan de gjengis i følgende punkter.

1) Lederne i SUKP mener at "fredelig sameksistens" alene er den beste måten å løse alle vitale viktige problemer i vårt samfunn på, og at prinsippene om "fredelig sameksistens" må bli gjort til "de grunnleggende lovene til hele livet i det moderne samfunn".

2) De mener imperialistene har blitt villige til å akseptere fredelig sameksistens og at de ikke lenger vil legge hindringer i veien for det. De sier at ikke så få regjeringer og statsledere i vestlige land er nå med på linja om fredelig sameksistens. I særdeleshet har de høylydt uttalt at USA-presidentene forstår nødvendigheten av fredelig sameksistens mellom land med forskjellig sosialt system.

3) De samarbeider med imperialistiske stater, særlig USA. De sier at USA og Sovjet "vil være i stand til å finne et grunnlag for enhetlige aksjoner og anstrengelser for menneskehetens beste", og at de kan "marsjere side om side for å konsolidere freden og etablere virkelig internasjonalt samarbeid mellom alle land".

4) De sier at fredelig sameksistens er hovedlinja i utenrikspolitikken til Sovjet og andre sosialistiske land.

5) De sier at fredelig sameksistens også må være hovedlinja i utenrikspolitikken til SUKP og alle andre marxist-leninistiske partier og kommunister i verden idag.

6) De ser på fredelig sameksistens som grunnlaget for seieren i folkenes revolusjonære kamper.

De mener at seieren til menneskene fra forskjellige land, har blitt mulig på grunn av "den fredelige sameksistensen mellom stater med forskjellig sosialt system".

7) De mener at fredelig sameksistens "er den beste måten å hjelpe den internasjonale revolusjonære arbeiderbevegelsen til å fullføre sine grunnleggende mål". De uttaler at under fredelig sameksistens er det mulig med en fredelig forandring fra kapitalisme til sosialisme. De sier at "når sovjetfolket vil glede seg over kommunismens velsignelser, så vil nye hundreder av millioner mennesker på jorda si, vi er for kommunismen, og da vil kanskje også kapitalistene gå over til det kommunistiske partiet.

FORSKJELLEN PÅ LENINS OG DE NYE SOVJETLEDERNES POLITIKK NÅR DET GJELDER DEN FREDELIGE SAMEKSISTENSEN.

Lenins fredelige sameksistenspolitikk var rettet mot imperialistenes aggresjons og krigspolitikk, mens Krutsjovs fredelige sameksistens firer av overfor imperialistene og hjelper dem således til å utføre sin aggressive politikk.

Lenins fredelige sameksistenspolitikk var grunnlagt på standpunktet om internasjonal klassekamp, mens Krutsjovs politikk søker å bytte ut internasjonal klassekamp med internasjonalt klassesamarbeid.

Lenins fredelige sameksistenspolitikk var en historisk nødvendighet og utgikk fra den internasjonale arbeiderklassens kamp, og gikk derfor ut på at de sosialistiske land skulle yte all den hjelp de kunne, for å støtte opp om de undertrykte folk og nasjoners kamp. Krutsjovs fredelige sameksistens derimot forsøker å bytte ut arbeiderklassens verdensrevolusjon med passifisme og med dette kaster han på båten arbeiderklassens internasjonalisme.

Krutsjov har forandret den fredelige sameksistenspolitikken til en klassekapitulasjonspolitikk.

IMØTEGÅELSE AV SOVJETLEDERNES POLITIKK.

Det er her på plass å understreke at prinsippet om fredelig sameksistens er det ingen som er uenig om, men hva som er den riktige formen for fredelig sameksistens, og hvorledes den skal praktiseres.

I denne forbindelse er det tre viktige spørsmål som reiser når en ser på Sovjetledernes utforming av denne politikken.

1) Er det mulig ved hjelp av fredelig sameksistens å avskaffe antagonistismen og kampen mellom sosialisme og imperialismen?

Lenins prinsipper om fredelig sameksistens ble framført for å besiere imperialistenes aggresjonspolitikk. Disse prinsippene umuliggjør at et land krenker andre lands suverenitet, blander seg inn i deres internasjonale handel etc., eller starter en aggressiv krig mot dem. Men det er selve imperialismens natur å være aggressiv overfor andre land, og å prøve og legge dem under seg. Så lenge imperialismen eksisterer, vil ikke dens natur forandre seg. Det er hvorfor imperialistene ikke vil godta Lenins prinsipper om fredelig sameksistens. Når det er mulig, vil de forsøke å ødelegge de sosialistiske ånd og begå aggresjon overfor andre land for å legge dem under seg.

Historien viser at det bare er i bestemte ufordelaktige situasjoner at imperialistene ikke våger å starte krig mot sosialistiske land, eller bli tvunget til en våpentilstand og må akseptere en eller annen form fredelig sameksistens.

Imperialistene har fortsatt sine aggresjons og krigsplaner, ikke bare mot de sosialistiske landene, men mot hele verden. De vil forsøke å underkue alle de revolusjonære bevegelser til de undertrykte folk og nasjoner. Under disse omstendigheter må de sosialistiske landene sammen med folkene i alle land, resolutt bekjempe imperialistenes aggressive politikk. Men Krutsjov overser disse klare sannheter. Han utbasunerer at imperialistenes kamp som uforenlig med den fredelige sameksistensen.

2) Kan fredelige sameksistensen gjøres til de sosialistiske lands hovedlinje i utenrikspolitikken?

Nei, selvsagt ikke! Siden den sosialistiske leiren ble til, har hvert sosialistisk land stått overfor tre slags former for utenrikspolitikk. Det er forbindelsene med andre sosialistiske land, forbindelsene med de undertrykte folk i verden og forbindelsene med land som har forskjellig politisk system.

Hovedlinja må da være og oppta vennskaplige forbindelser og assistere de sosialistiske land på best mulig måte ifølge prinsippene om arbeiderklassens internasjonalsisme; å søke og oppnå fredelig sameksistens med land som har forskjellig sosialt system og motsette seg imperialismens aggresjons og krigspolitikk, og å støtte og hjelpe den revolusjonære kampen til de undertrykte folk og nasjoner. Disse tre prinsippene er helt grunnleggende og intet kan utelates!

Ved å gjøre den fredelige sameksistensen til hovedlinja i sin utenrikspolitikk, så likviderer Sovjetlederne arbeiderklassens internasjonalsisme og likestiller sosialistiske og kapitalistiske land. Dette ødelegger enheten iden sosialistiske leirer. Ved å gjøre den fredelige sameksistensen til hovedprinsipp i utenrikspolitikken, yder ikke Sovjetlederne virkelig hjelp til de klasser og de nasjoner i verden som er i ferd med å befri seg fra undertrykkelse, og de likviderer dermed arbeiderklassens internasjonalsisme.

Lenin og Stalins prinsipper var at revolusjonen som hadde blitt kronet med hell i et land som måtte se seg selv, ikke som en egen enhet, men som en hjelper for arbeiderne i alle land.

3) Kan den fredelige sameksistenspolitikken til de sosialistiske land bli hovedlinja for alle kommunistpartier og for hele den internasjonale kommunistbevegelsen? Kan den bli en erstattelse for folketsrevolusjon?

Fredlig sameksistens er en politikk som bare kan settes ut i livet mellom uavhengige og suverene land. Bare etter seieren i revolusjonen er det mulig og nødvendig for arbeiderklassen å føre en fredlig sameksistenspolitikk. Når det gjelder de undertrykte folk er det deres oppgave å arbeide for sin egen frigjøring og kaste vekk åket fra imperialistene og deres lakeier. De kan ikke praktisere fredlig sameksistens overfor imperialistene og deres lakeier, det er umulig for dem å gjøre det.

Det er derfor galt å sette fredlig sameksistens i forbindelse med forholdene mellom undertrykte og undertrykkerne, eller utvide rammene for den fredlige sameksistensen slik at den kan gjelde for alle kommunistiske partier og revolusjonære mennesker i verden.

Lenins politikk på å styrke de sosialistiske landene, stå imot imperialistenes aggresjon og krigspolitikk og å forene alle antiimperialistiske krefter over hele verden, den var derfor en støtte for folkenes kamp mot imperialismen. På samme tid ved å svekke imperialistene og alle krefter som ønsker aggresjon og krig, så er folkenes kamp mot imperialismen en hjelp for de sosialistiske lands fredlige sameksistenspolitikk.

Men de sosialistiske landenes kamp for fredlig sameksistens mellom land med ulikt sosialt system, og folkets revolusjon i forskjellige land er to helt forskjellige ting.

Kinas kommunistiske parti sier:

"Klassekampen, kampen for nasjonal frigjøring og overgang fra kapitalisme til sosialisme er en annen ting. Det er en bitter kamp på liv og død for å forandre det sosiale systemet. Fredlig sameksistens kan ikke tre istedet for folkenes revolusjonære kamp."

I et klassesamfunn er det fullstendig galt å se på fredlig sameksistens som den "beste og eneste akseptable måten å løse de vitale problemene i vårt samfunn på", og som de "grunnleggende lovene for livet i det moderne samfunn". Dette er sosial passifisme.

Så om økonomisme!

Økonomisk suksess i de sosialistiske landene og de seirene de vinner sammenliknet med kapitalismen, spiller en stor rolle for å inspirere det undertrykte folk og nasjoner. Men hvordan kan det sies at sosia-

lismen vil seire i verdensskala gjennom fredelig sameksistens istedet for gjennom folkenes revolusjonære kamp?

Lederne for SUKP mener at gjennomføringen av fredelig sameksistenspolitikk er nok til "å rette et voldsomt slag mot det kapitalistiske systemet" og få istand fredelig overgang til sosialismen i verdensmålestokk. Dette er det samme som å si til de undertrykte folk at de ikke behøver å kjempe, gjøre revolusjoner og kaste vekk reaksjonære og imperialister, men at de bare kan sitte rolig og vente - til produksjonen i Sovjet utkonkurrerer produksjonen i de mest avanserte kapitalistiske land. Er ikke dette et forsøk fra lederne i SUKP på å sette fredelig sameksistens istedet for kamp?

EN HELT NY SITUASJON?

Hva er så SUKPs ledere med Krutsjov og hans etterfølgere i spissen medskyldning for at de så åpenbart har gitt avkall på det grunnleggende i Lenin og Stalins lære om fredelig sameksistens? Unnskyldningen er at i og med atombombens oppfinnelse har det blitt en helt ny situasjon i verden, som må takles på en helt ny måte. De sier at atomalderen har forandret de gamle tesene om krig og fred. De sier at "atombomben bryr seg ikke om klasseprinsipper, den skiller ikke mellom imperialister og arbeidsfolk, den treffer store områder og derfor vil millioner av arbeidsfolk bli drept pr. monopolist". De mener at etter oppfinnelsen av atomvåpenet, må de undertrykte folk til og med unnlate å starte rettferdige kriger fordi slike kriger kan føre til menneskehetens ødeleggelse. De sier "en hvilken som helst liten lokal krig kan starte en verdenskrig", og "i dag kan enhver krig, selv om den starter som en ikke-atomkrig, utvikle seg til å bli en ødeleggende atomkrig". Derfor må vi være forsiktige "så vi ikke ødelegger Noahs Ark-kloden vår".

Krutsjov sa: "Det kan ikke være noen tvil om at en atomkrig startet av imperialistene, vil bety slutten på det kapitalistiske systemet, et system som avler kriger. Men ville de sosialistiske landene, spirene til sosialismen over hele verden finne noen velgjørelse i en verden ødelagt av atomkrig? Bare mennesker som lukker øynene for virkeligheten mener det. Marxist-leninister kan ikke starte en kommunistisk sivilisasjon på ruinene av verdenskulturens sentre, på land lagt øde og forurenset av kjernefysiske nedfall. Vi trenger vel ikke legge til at spørsmålet om sosialisme vil bli elimert fordi menneskene har forsvunnet fra vår planet".

Når de følger denne atombombeteorien, så mener SUKP-lederne at for å forsvare verdensfreden trengs det ikke lenger en bred front av alle fredselskende krefter mot imperialismen, men bare at de to "superatommakterne" USA og Sovjet samarbeider om verdens problemer.

Krutsjov sa: "Vi (USA og Sovjet) er de sterkeste maktene i verden, og hvis vi blir enige om fred, så kan det ikke bli noen krig. Hvis en eller annen galing ønsker krig, trenger vi bare å riste på fingeren for å gi han en advarsel".

Det er således tydelig for alle hvor langt SUKP-lederne har gått i å betrakte fienden som venn.

ER ATOMVÅPEN HJELP FOR REVOLUSJONÆRE KREFTER?

Til tross for denne samarbeidspolitikken med USA sier Sovjet at deres atomvåpen er en hjelp for alle progressive og revolusjonære krefter, og at deres form for fredelig sameksistens er den beste støtten disse kreftene kan få.

Men hvordan kan atombomben være en støtte til folkenes nasjonale frigjøringskriger eller revolusjonære borgerkriger? Et sosialistisk land må ha sterke atomstyrker, det er klart, fordi bare dette kan hindre imperialismen fra å benytte slike våpen mot sosialistiske land. Atomvåpen i hendene på et sosialistisk land kan alltid bare være av defensiv karakter, for å hindre imperialistene fra å bruke det. Et sosialistisk

land kan under ingen omstendigheter starte en atomkrig, heller må det ikke bruke atombomben til utpressing. Allikevel sier SUKP-lederne stadig at de vil bruke atombomben til å hjelpe folkenes frigjøringskamp. Alle vet at de undertrykte folk ikke har atomvåpen, og at de heller ikke har bruk for det i sin kamp. Det er ofte det ikke er noen klar front mellom de to sidene i en frigjøringskrig, og derfor er bruken av atomvåpen en umulighet.

Hvordan kan da SUKPs ledere bruke atomvåpen? De kan hverken bruke det i en frigjøringskrig eller borgerkrig, heller ikke kan de bruke det mot en imperialistisk stat som er involvert i en slik krig. Dette leder oss til den konklusjon at Sovjets atomvåpen ikke kan brukes som en støtte til eller tre istedet for folkenes rettferdige frigjøringskamp.

HVORDAN VINNE FRED I ATOMALDEREN?

Vinner man i det hele tatt fred ved å gi etter for imperialistene? Nei, selvsagt ikke! Verdensfreden kan bare vinnes gjennom hard kamp av menneskene i alle land og ikke ved å be imperialistene om den. Freden kan bare vinnes gjennom å stole på folkene og alltid stå fast imot imperialistenes aggresjonsplaner.

Lederne for SUKP mener at en slik kamp mot imperialismen vil føre til økt internasjonal spenning. I følge deres logikk, skal man tillate imperialistene å begå aggressjon og true andre, men ofrene for imperialistenes aggresjon skal ikke tillates å slåss. Imperialistene skal tillates å undertrykke andre, men de som blir undertrykt skal ikke kunne ta igjen.

Økt internasjonal spenning er et produkt av imperialistenes aggresjonspolitik. Verdens folk må selvsagt kjempe hardt mot imperialistenes aggresjon og trusler. Virkeligheten har vist at det bare er gjennom harde kamper at imperialistene trekker seg tilbake, at det kan bli "avspenning" i verden. Stadige tilbaketrekninger overfor imperialistene leder bare til å øke deres aggresjonslyst. Jo mere lederne for SUKP trekker seg tilbake overfor imperialistene, jo mere de ber om fred, desto større appetitt vil imperialistene få!

Skal man virkelig forsvare verdensfreden, så kan det bare gjøres ved stadig å avsløre imperialismen, og å organisere stadig flere mennesker til kamp mot imperialistene som står under ledelse av USA. Det er også nødvendig å stole på den voksende styrken til den sosialistiske verden, på den revolusjonære kampen til arbeiderklassen i alle land, på frigjøringsbevegelsene i de undertrykte nasjonene og på alle fredselskende folks kamp, samtidig som man må søke å forene disse til en enhetlig front mot USA-imperialismen og deres lakeier.

Når lederne i SUKP bruker kjernevåpen for å hindre de sosialistiske land i å hjelpe frigjøringsbevegelser, så hjelper de USA-imperialistene med å isolere den sosialistiske del av verden fra de undertryktes folks revolusjoner. De bruker kjernefysisk utpressing til å skremme de undertrykte massene fra å gjøre revolusjon og sier "en liten gnist kan tenne en verdenskrig". På den måten kan USA fritt begå aggressjon mot verdens folk.

Denne politikken står ikke bare i motsetning til politikken om en enhetlig front mot USA-imperialismen, men den forsøker å likvidere denne fronten. Dette er en politikk som tjener USA's "globale strategi". Dette er ikke veien til fred i verden, men sjølve veien rett imot krig.

ER DA DETTE VIRKELIG SOVJET-LEDERNES POLITIKK?

For å undersøke dette, kreves det at vi trekker fram konkrete eksempler fra Sovjets utenrikspolitikk etter 2.verdenskrig. En liten pekepinn på viktigheten av vår analyse får vi imidlertid ved å se på hva sovjetiske og amerikanske ledere og aviskommentarer sier om disse sakene.

Den amerikanske monopolkapitalens ledere sier om Sovjets ledere:

"Krutsjov er Vestens beste venn i Moskva". (Time)

"Sovjets statsminister Nikita Krutsjov oppfører seg som en amerikansk politiker". (Harriman)

"Kamerat Krutsjov er alt i alt, så vidt vi kan se, den beste statsministeren Russland har hatt. Han tror uforfalsket på fredelig sameksistens". (Time and Tide)

"Vi trenger et mye bedre våpen enn H-bomben, og dette bedre våpenet er fredelig samarbeid". (Kennedy)

USA-imperialistene søker i den fredelige sameksistens navn å hindre Sovjet i å hjelpe undertrykte folk.

John Foster Dulles sier:

"Sovjetregjeringen kan gjøre slutt på den kalde krigen hvis den vil slutte med å lede den internasjonale kommunismen, og å primært arbeide for velstand for det russiske folket. Den kalde krigen vil også slutte hvis den internasjonale kommunismen oppga sine mål".

Den amerikanske politikken i dette spørsmålet er ganske klar. Det de amerikanske imperialistene kaller fredelig sameksistens betyr: Folk under imperialistisk undertrykkelse har ikke lov til å slåss for sin frihet, hele verden må få samme samfunnssystem som det "frie" Amerika. Sovjet-ledernes form for fredelig sameksistens passer USA-imperialistene utmerket.

Hva skriver så den sovjetiske pressen og hva sier de sovjetiske lederne om de amerikanske?

I boka "The Native Forces of US Foreign Policy" utgitt av Det sovjetiske vitenskapsakademis institutt for verdensøkonomi og internasjonale forbindelser, heter det:

"Kampen mellom de to tendensene i utenriks- og militærpolitikken, den eventyrlystne og aggressive på den ene siden og den sindige og fornuftige på den andre siden - utvikler seg stadig blant de virkelige herskerne i USA".

"Kampen har utviklet seg til det ekstreme mellom de to tendensene i amerikansk utenrikspolitikk. De to tendensene, dvs. de to gruppene i amerikanske samfunnsliv, på den ene siden de ultra-reaksjonære og utemmede aggressive, og på den andre siden de moderate og nøkterne som er innstilt på fornuftig godkjenning av maktbalansen som nå har tatt form, og på fredelig sameksistens."

Hva som menes med moderate ledere får vi seinere vite når de skriver om Eisenhower at han representerte

"mer moderate sirkler, som ikke var villige til å sette sine eventyrdoktriner ut i praksis, og risikere en storkrig."

Om Kennedy:

"Presidenten som var populær blant folket", som hadde "et anstrøk av visjon og en nøktern tilnærming til de brennende internasjonale problemer", - som "forsto muligheten og nødvendigheten av fredelig sameksistens".

Om Johnson

"- en forsiktig og mer moderat politiker" som "ikke vil gi etter og begå politiske risikoer", som har "et absolutt mandat fra folket til å gjennomføre en politikk rettet mot å konsolidere freden og likvidere den "kalde krigen" og mot tilnærming mellom Sovjet - USA".

"De herskende klassene i USA begynner å forstå på den ene eller annen måte at fredelig økonomisk kappestrid er det avgjørende frontavsnittet for kamp mellom klassekreftene i verden i dag". I "atomalderen" - "kan bare en gal person eller en som vil begå selvmord ty til krig som et politisk middel" og "USA-regjeringa har i mange tilfelle vist et ønske om kompromiss".

Forutsatt fredelig sameksistens:

"Konkurransen mellom de to sosio-økonomiske systemer og den ideologiske kampen mellom de to hovedmotsetninger på den internasjonale arena vil utvide seg til bred økonomisk, diplomatisk, vitenskaplig og kulturell konkurranse og samarbeid uten blodige sammenstøt og kriger".

"Forbindelsen mellom Sovjet-USA, forbindelsene mellom de to største makter i verden, er akse i verdenspolitikken, hovedfundamentet for internasjonal fred".

"De to stormaktene - Sovjet og USA - har et spesielt ansvar for verden og menneskehetens skjebne".

"Sovjet-Unionen arbeider for fred og samarbeid med De forente stater, i forståelsen av at Sovjet-Amerikanske forbindelser er hovedsaken i den nåværende verdenspolitikk og i spørsmålet om krig og fred".

Et

"uhyre viktig trekk i de Sovjet-Amerikanske forbindelser" er "de to landas fellesskap i nasjonale interesser."

"Utenom den svarte flekken, USAs deltakelse i militærintervensjonene mot Sovjet-Russland fra 1918-1920, har russisk-amerikanske og sovjet-amerikanske forhold ikke blitt formørket av noen militære konflikter eller kriger."

"Også i nåtida finnes det ikke noen territoriale eller økonomiske uoverenstemmelser eller konflikter som støter sammen verken i verdensmålestokk eller i noen regional målestokk."

Fra boka "THE USSR AND THE USA. THEIR POLITICAL AND ECONOMIC RELATIONS" henter vi følgende sitater:

"Sovjet-Amerikanske forbindelser under den andre verdenskrig skapte fordelaktige forutsetninger for den endelige slutten på den urealistiske og kortsiktige førkrigspolitikken til de herskende klassene i USA overfor USSR og for utviklinga av fruktbare Sovjet-Amerikanske forbindelser i etterkrigstida."

"De mer langsiktige og nøkterne representanter for innflytelsesrike kretser i USA uttaler seg til fordel for en mer realistisk

utenrikspolitikk". De "ser klart at i den nåværende internasjonale situasjon er den eneste akseptable basis for samarbeid mellom Sovjet og USA fredelig sameksistens og kappestrid på det økonomiske, vitenskapelige, teknologiske og kulturelle området og på andre områder."

"Kommunistpartiet i Sovjet-unionen og Sovjet-regjeringen har alltid tillagt normaliseringen av forholdene mellom USA og Sovjet stor betydning, og gjør fremdeles det".

Uttalelse fra Krutsjov på den 21.partikongressen:

"Normaliseringen av den internasjonale situasjonen kunne bli hjulpet i avgjørende grad gjennom en forbedring av forholdene mellom Sovjet-unionen og Amerikas Forente Stater, som som stormakter som har et særskilt ansvar for den generelle fredens skjebne".

Sitat av Krutsjov fra tale på den Sovjet-Indiske vennskapsfylking 8.september 1961:

"I sin helhet avhenger den internasjonale situasjon i en stor grad av forholdene mellom Amerikas Forente Stater og Sovjet-Unionen".

N.S.Krutsjov og L.I.Bresjnev: Nyttårshilsen til president Kennedy 30.desember 1961:

"Historien har pålagt våre to folk et stort ansvar for verdens skjebne".

La oss se på flere sitater fra Sovjet-ledere når det gjelder samarbeidet Sovjet-USA.

"De to største moderne maktene, Sovjet-Unionen og USA, har lagt alle andre land i verden langt bak seg".(Yakovlev).

"Hver av disse to maktene leder en stor gruppe nasjoner - Sovjet-Unionen leder verdenssosialismen og USA den kapitalistiske leiren". (Yakovlev)

"Vi (Sovjet og USA) er de sterkeste land i verden og hvis vi går sammen om fred kan det ikke bli krig". (Krutsjov)

"Hvis det blir gjort en avtale mellom N.S.Krutsjov, lederen for Sovjet-regjeringen, og John F. Kennedy, presidenten i USA, så vil det bli en løsning på de internasjonale problemene som menneskehetens framtid avhenger av". (Gromyko)

Hyordan kan det være slik at millioner av folks kamp mot undertrykkelse kan avhenge av en manipulasjon mellom lederne i USA og Sovjet? Når har USA, verdens krigshissende nasjon nr.1, fått "avbalanserte" ledere som kan "unngå" imperialismens aggressive natur, og bestemme fred for verdens folk? Sovjet-ledernes feilaktig grunnlagte politikk i utenriksspørsmål har ført dem inn i en situasjon med kapitulasjonspolitik og samarbeids politikk overfor USA.

Årsaken til at SUKP-lederne har kapitulert overfor imperialismen, er imperialismens enorme militære og økonomiske apparat, især at den er i besittelse av atomvåpen. De tror ikke på folkets evne til å beseire

en fiende, de tror at en væpnet anti-imperialistisk kamp enten vil bli nedkjempet eller vil utvikle seg til en verdensomspennende atom-
ktig. Enhver væpnet kamp er farlig, derfor må den saboteres. De inn-
ser ikke, vil ikke innse, at så lenge det eksisterer utbytting og
undertrykkelse så vil menneskene med alle midler kjempe imot dette.
Det er dog et faktum at allerede i dag har atskillige frigjørings-
kriger beseiret imperialismen i atombombens tidsalder.

Selve kjernen i SUKP-ledernes fredelig sameksistens-politikk har der-
for nødvendigvis utviklet seg til et samarbeid mellom Sovjet og USA
for å dominere resten av verden.

er 50 millioner mennesker under kolonialismens svøpe, og et etter
levningene i kolonialismen bare finnes i land som Portugisisk
Angola og Mozambique.

Hva er sannheten i denne saken. La oss se litt på sit-
uasjonen i disse verdensdelene. Det er store grupper av nasjoner
som har erklært sin uavhengighet, men de fleste av disse er ennå
i klørne på imperialistene. I noen av dem har det gamle koloni-
vellet fortsatt som tilflyktskolonier, hvor imperialistene
styrer gjennom sine agenter. I andre har man satt opp statfor-
hold, men sluppet tilsværte inn bekreftelse, tilsværte er den ameri-
kaniske imperialismen. La oss også høre litt på folk i Latin-
Amerika. Den andre halvdelens beklagelsen sier:

"Latin-Amerika idag er under en enda klup-
pe imperialisme, enda sterkere enn det
spanske kolonialisme." "Siden slutten av 2.
verdenskrig har Nord-Amerikas investeringer
overskredet 10 millioner dollar. Latin-
Amerika tilfører den billig råvare og
detaljer selv høye priser på industrivarer."

Beklagelsen fortsetter:

Det flyter en konstant strøm av penger fra
Latin-Amerika til USA på 4000 dollar pr.
minutt, 5 millioner dollar pr. dag, 200 mil-
liarder dollar pr. år og 10 millioner dol-
lar pr. 5 år.

Overalt i disse landene kjemper folk til det siste mot
imperialismen og dens lakejer. Det imperialistiske skot er på
ingen måte kastet bort. De koloniale land har ikke blitt selv-
stendige som SUKP-lederne sier, men er stadig under imperialist-
isk kontroll. Denne politikk må i endelig grad bli endret
og imperialisme den, uansett hvor folket selv vil det.
Ved å bruke sin siste rest av imperialisme til dette
SUKP-lederne den anti-imperialistiske kampen i Afrika, Asia
og Latin-Amerika.

SOVJETs UTENRIKSPOLITIKK.

Om nødvendigheten av å sloss mot imperialismen idag.

De nasjonale frigjøringsbevegelsene har allerede vunnet seiere av stor betydning både i Afrika, Asia og Latin-Amerika. Ingen kan benekte dette, men kan noen si at kampen mot imperialismen og dens agenter er fullført i Afrika, Asia og Latin-Amerika? Nei, selvsagt er ikke kampen det. Likevel sprer de sovjetiske lederne det synet at at alle former for kolonialisme snart har forsvunnet fra vår verden. De sier at det idag bare er 50 millioner mennesker under kolonialismens svøpe, og at etter levningene vil kolonialismen bare finnes i land som Portugisisk Angola og Mosambique.

Hva er sannheten i denne saken. La oss se litt på situasjonen i disse verdensdelene. Det er store grupper av nasjoner som har erklært sin uavhengighet, men de fleste av disse er ennå i klørne på imperialistene. I noen av dem har det gamle koloniveldet forandret seg til ny-kolonialisme, hvor imperialistene styrer gjennom sine agenter. I andre har man satt ulven uttafor døra, men sluppet tigreren inn bakveien, tigreren er den amerikanske imperialismen. La oss også høre litt på folk i Latin-Amerika. Den andre Havanna deklarasjonen sier:

"Latin-Amerika idag er under en enda glupskere imperialisme, enda sterkere enn det spanske koloniriket." "Siden slutten av 2. verdenskrig, har Nord-Amerikas investeringer oversteget 10 milliarder dollars. Latin-Amerika tilfører dem billige råvarer og betaler selv høye priser på industrivarer!"

Deklarasjonen fortsetter:

Det flyter en konstant strøm av penger fra Latin-Amerika til USA på 4000 dollar pr. minutt, 5 millioner dollars pr. dag, 2 milliarder dollars pr. år og 10 milliarder dollars pr. 5 år.

Overalt i disse landene kjemper folk bitre frihetskamper mot imperialismen og dens lakejer. Det imperialistiske åket er på ingen måte kastet bort. De koloniale land har ikke blitt selvstendige som SUKP-lederne sier, men er stadig under imperialistisk kontroll. Denne politikken med å undervurdere fiendens styrke og bagatelisere den, undergraver folkenes revolusjonære kamp. Ved å bruke sin siste rest av innflytelse til dette saboterer SUKP-lederne den anti-imperialistiske kampen i Afrika, Asia og Latin-Amerika.

Det nye stadiet i frigjøringskampen.

Sovjetunionens ledere har også skapt teorien om at den nasjonale frigjøringsbevegelsen i verden har nådd et helt nytt stadium. Kjernen i den nye situasjonen er de økonomiske oppgavene. Deres argumenter er som følger: Tidligere ble kampen mot imperialismen bare ført med politiske midler, idag har de økonomiske oppgavene blitt de sentrale og selve rettningslinjene for den videre revolusjonære utviklingen.

Den nasjonale frigjøringskampen har virkelig nådd et nytt stadium, men det er ikke det samme som SUKP-lederne beskriver. I det nye stadiet har den politiske bevisstheten til folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika nådd større høyder enn noensinne. Det samme kan sies om den revolusjonære situasjonen i disse områdene. Det påtrengende er ikke å drive økonomisk politikk, men å tilintetgjøre imperialiststyrkene i området, og kamp for fullstendig politisk og økonomisk uavhengighet. Den viktigste oppgaven til disse folkene blir derfor å intensivere kampen mot imperialismen. Denne kampen tar alle former: politiske, økonomiske, militære, kulturelle, ideologiske, og andre. Kampen på alle disse områdene må ennå konsentrere seg til den politiske kampen, som ofte utvikler seg til militær kamp når imperialistene med makt vill knuse bevegelsen. Det er selvsagt viktig for de frigjorte uavhengige landene å utvikle sin økonomi, men denne oppgaven må aldri skilles fra kampen mot imperialismen.

I likhet med teorien om at kolonialismen snart er en saga blott, så er også denne nye teorien et forsøk på å dekke over motsetningene mellom USA-imperialismen og de undertrykte folk, og teorien er derfor i bunn og grunn en støtte til den amerikanske imperialismen.

USA/Sovjet mot verdens folk. (Vietnambulletinen nr3 1968.)

Matten til den 21. august kastet Sovjetunionen en halv million soldater inn i Tsjekkoslovakia og okkuperte landet. Landets ledere ble hentet til Moskva, folkets motstand mot okkupasjonen ble besvart med brutale metoder, ca. 30 personer ble drept og flere hundrede skadet.

Reaksjonen mot dette var stor verden over. Massemedia og regjeringen var fort på plass å fordømte okkupasjonen, forskjellige avtaler om kultur og idrettsutveksling med Sovjetunionen ble umiddelbart annullert.

Samtidig bedriver USA en angrepskrig som har vart flere år i Vietnam. De amerikanske flyene öser hundrevis av bombelaster pr.

dag over landets nordlige del. I den søndre delen av landet har de over en halv million soldater, deres fly spyrr gift over den dyrkede jorden; napalm- og fosfor-,magnesium- og splintbomber over kvinner barn og gamle. De brenner ned byer og landsbyer,og transporterer familiene til konsentrasjonsleire som de kaller for flyktningeleire. 100 000-vis av mennesker er blitt myrdet,torturert og pint ihjel.

Men masse media og regjeringen i Sverige forsøker å tie ihjel USAs forbrytelser i Vietnam. Regjeringen har ikke fordømt USAs angrepskrig. Gjennom sin taushet har de forrådt Vietnams folk og stilt seg på USA-regjeringens side, og ennå er ingen avtale om idrettsutveksling med USA blitt annullert. Enda krever det store flertallet av det svenske folket at USA umiddelbart skal trekke seg ut av Vietnam.

Det er med denne (USA) stats regjering at Sovjetlederne helt siden slutten av 50-årene har vært fast bestemte på å samarbeide med og inngå fredelig sameksistens med. Dermed har Sovjetlederne i praksis godkjent USAs forbrytelser over hele verden for den motydelse at USA aksepterer Sovjetregjeringens kontroll over Østeuropa. På denne måten har disse stormaktene besluttet å dele verden mellom seg. USA får en stor del av kaka og Sovjet en liten mens verdens folk får sitte under bordet og vente på å få en tilfeldig bit tilslengt. Ulike slag overenkomster om vennskap og samarbeid har i den "fredelige sameksistensens"s navn blitt til i en stadig striere strøm i løpet av 60-årene.

I 1960 sluttet Sovjet seg til det internasjonale diamant syndikatet (dominert av USA,England og Sør-Afrika),noe som overlot alt salg av Sovjetunionens diamantproduksjon i syndikatets hender. Sovjets store diamantforekomster hadde kunnet bryte syndikatets monopol, men Sovjetregjeringen tillemper tydeligvis "den fredelige sameksistensen"også på dette området .

I 1960 brøt plutselig og uten varsel Sovjetlederne alle overenskomster om materiell bistand til Kina,for ikke å gjenoppta dem,mens den gavmilde hjelpen til fascist-regimet i Indonesia fortsetter. I Latin Amerika driver Sovjetregjeringen siden lang tid tilbake en handels-og bistandspolitik som holder de korruperte militærjuntaene under armene.

I 1963 inngikk Sovjetlederne Moskva-avtalen om delvis stans for kjernevåpenprøver,med USA og England. Avtalen forbød kjernevåpenprøver, men gjorde unntak for underjordiske prøver. Denne avtalen var meget beleilig for USA,som helt siden begynnelsen av 1960-tallet konsentrerte sin kjernevåpenutvikling om små kjerne-ladninger, beregnet på lokale kriger og på å brukes til politisk utpressing.

Ikkespredningsavtalen av 1968 innebærer at USA og Sovjet har kommet overens om ikke å dele sine kjernevåpenlagre med andre land, samtidig som de gir hverandre helt frie hender til selv å utvikle og masseprodusere sine atom- og hydrogenbomber.

Sovjetunionen eksporterte tidligere krom til Kina. Sovjet-lederne har nå stoppet denne eksporten, mens de istedet har begynt å selge store mengder av denne råvaren til USA. Krom brukes i mange viktige legeringer og har stor militær betydning.

Et amerikansk militærfly av typen DC-8 var den 30/6 1968 på vei til Vietnam fra USA. 214 soldater satt i flyet som skulle mellomlande i Japan. Det kom imidlertid ut av kurs og ble tvunget til å lande på Kurilene som er Sovjetisk territorium. USA-myndighetene kontaktet umiddelbart Moskva-lederne. Midt på natten ringte USAs utenriksminister Rusk til Sovjets ambassade i Washington for å diskutere denne saken. Dagen etter besøker USAs ambassadør i Moskva den sovjetiske utenriksministeren Gromyko, Kosygin og forsvarsminister Gretsjo for "uformelt" å diskutere DC-eren, som var på vei for å forsterke USAs aggresjon i Vietnam. I nattens løp sendte USA en note til Sovjetambassaden i Washington og forlangte en "umiddelbar frigiving av flyet, besetningen og passasjerene". Etter ytterligere overlegginger ble flyet frigitt, og etter en mellomlanding i Japan fortsatte det til Vietnam. Denne handling av de sovjetiske lederne har til og med forbauset USA-myndighetene. Etter å ha hørt nyheten sa en talsmann for utenriksdepartementet at de "ønsker denne utviklingen velkommen." Ifølge pressesekretæren i Det Hvite Hus var man "tilfredse" med dette forræderiet mot vietnameserne.

Da Sovjetregjeringen invaderte Tsjekkoslovakia med 500 000 soldater medførte det ingen særskilt reaksjon fra USAs side, hvilket bekrefter meldingene i nyhetsmedianene som sa at USA-regjeringen flere uker i forveien var blitt innformert om okkupasjonens hensikt.

Det bør derfor ikke forundre noen at Sovjetlederne i USAs selskap har forkastet sine progressive forsetter om støtte til folkene i deres kamp for frihet og selvstendighet. De uttaler store ord om å stoppe de reaksjonære og imperialistiske kreftene, men hver dag forråder de folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika gjennom handels og bistandsavtaler med reaksjonære og fascistiske regimer, formaning om passivitet til progressive bevegelser og direkte gjennom sitt samarbeid med USA-imperialistene. Med angrepet på det tsjekkosllovakiske folket har Sovjetlederne åpent trått fram som undertrykkere av et lite folk.

Kongo.

13. juli 1960 samarbeidet Sovjet og USA, stemte for sikkerhetsrådets resolusjon og tillot å sende FN tropper til Kongo. På denne måten hjalp Sovjet Usa med å bære FN-flagget i hendene når de angrep landet. Sovjet hjalp også FN-troppene med forsyninger og transport. I et telegramm til Kasavubu og Lumumba den 15. juli sa Krutsjov at "FNs sikkerhetsråd hadde gjort en god ting." Etter dette lovpriste sovjetisk presse FN aksjonen og sa at den var en hjelp for Den Kongolesiske Republikken til å forsvare sin uavhengighet og suverenitet. De uttrykte også ønsket om at FN skulle ta i bruk alle midler. I uttalelsene både 21. august og 10. september, fortsatte sovjetregjeringen å lovprise FN som da undettrykte det kongolesiske folket.

I 1961 overtalte sovjetlederne Gizenga til å være tilstede ved det kongolesiske parlamentet, som var kalt sammen under beskyttelse av FN-soldater. Han ble også overtalt til å tre inn i marionettregjeringen. Sovjetlederne kalte helt feilaktig denne sammenkallingen av parlamentet for "en viktig begivenhet i den unge republikkens liv", og "en suksess for de nasjonale krefter i landet." Siden ble det klart hvor stor hjelp denne feilaktige Sovjetpolitikken hadde vært for USA-imperialistene. Lumumba ble drept. Gizenga ble arrestert og mange andre patrioter ble forfulgt. Den kongolesiske kampen for frihet led et hardt midlertidig nederlag.

(Apologists of neo-kolonialism. Lederart. i Renmin Ribao og Hongqi. Peking 1963.)

Algeri.

Under det algeriske folkets frihetskamp stilte de (Sovjetlederne) seg åpent på de franske imperialistenes side. Krutsjov ville ikke blande seg inn i Frankrikes indre anliggende som han sa. I lang tid nektet de å godkjenne den provisoriske regjeringen som Algeris lovlige, men når Frankrikes imperialisme var fullstendig knust i Algeri, skyndte man seg sent, men omsider til å anerkjenne den.

(Kurt Wickman. Marxistisk Forum nr. 5 1968)

Kina.

Et viktig ledd i kjeden av USA-Sovjets trekk mot Kina er å omringe Kina. Med dette for øyet har den sovjetiske herskerklikken fraternisert med den amerikanske imperialismen og dens følgesvenner og lakeier i Asia-de reaksjonære i India, Japan og Indonesia, og sammen med disse klekket ut forbryterske planer mot Kina.

Tidlig i 1966 besøkte Kosygin India og hadde samtaler med USAs visepresident Hubert Humphrey og den indiske statsministeren

Indira Gandhi om åpenlyst å styrke alliansen mot Kina. I 1967 sendte sovjetrevisjonistene i samsvar med det USA foretok seg, en militærmisjon til India og ytte sammen med USA enorm militær og økonomisk assistanse til de indiske reaksjonære, samt hjalp til og tilskyndet dem i deres vanvittige strid mot Kina.

Sovjetrevisjonistene har også beilet til de japanske militæristene, som er et viktig redskap for den amerikanske imperialismen, for å sette dets kinesisk-fientelige politikk ut i livet. Høytstående tjenestemenn har reist i pendelrute mellom Moskva og Tokio i de siste tre år. Med Washingtons åpne eller skjulte velsignelse har den sovjetiske klikken ikke nølt med å ofre Sovjetunionens interesser og undertegnet en rekke overenkomster og traktater med Eisaku Sato-regjeringen i Japan. En amerikansk-sovjetisk-japansk allianse rettet mot Kina har på denne måten kommet i stand. I samsvar med den amerikanske imperialismens politikk mot Japan, hadde topp-personene i den sovjetrevisjonistiske klikken og deres stedfortredere i august 1966 samtaler bak lukkede dører i Moskva med utenriksministeren i Sato-regjeringen om politiske økonomiske og militære spørsmål, og framskyndet dermed det sovjetisk-japanske samarbeidet på alle områder.

(om avvisning av den moderne revisjonismen.
Kultur og opplysnings avdelingen ved Kinas
ambassade i Norge. 1968.)

"Regjeringen er nå overbevist om at USA bør tilby Krutsjov maksimal støtte i hans konflikt med Røde Kina".

(Newsweek)

India.

Sovjetrevisjonismen har sammen med den amerikanske imperialismen i årevis flittig pleiet kongressregjeringen i India som sin leiesoldat i angrepet på Kina. Sovjetrevisjonistene har gitt rikelig økonomisk og militær assistanse til de indiske reaksjonære. Som belønning for de sistnevntes rasende felttog mot Kina ifjor har sovjetklikken gitt dem ytterligere "hjelp" til en verdi av 500 millioner rubler. Fram til november 1967 var den sammenlagte "hjelpen" til India kommet opp i 1350 millioner dollar, heri ikke medregnet den militære "hjelpen".

(om avvisning av den moderne revisjonismen)

I de siste fem år siden Indias angrep på Kina oktober 1962 har de sovjetiske revisjonistene levert en stadig voksende militær og økonomisk hjelp til det reaksjonære regimet i India. Den omfatter bl.a. leveringer av MIG-21-jagere, transportfly, helikoptere, tanks samt bygning av en fabrikk for framstilling av MIG-

jagere. Disse våpen brukes parallelt med de av den amerikanske imperialismen leverte våpen, til en undertrykkelse av det indiske folket. (bl.a. Naga- og Mizo-folkene samt de undertrykte böndene i Naxalbari og andre steder, som alle har reist seg til våpnet motstand.) samt til trussel mot og angrep på Indias naboland, Kina og Pakistan.

(Extrakt nr3 1967.)

Malaysia.

I november 1967 anerkjente Sovjet den av USA-imperialismen og England sammensnekkede staten "Malaysia". For at landet (dvs. den nåværende pro-amerikanske Rahman-regimet) ikke skulle falle sammen, gjorde Sovjet et kjempeinnkjöp av tinn og gummi på dröye 1,2 milliarder sv.kr. Innkjöpet kom meget beleilig for regimet, og det lyktes i å komme ut av den økonomiske krisa som landet hadde vært inne i i hele 1967. Sovjetlederne har også inngått et intimt samarbeid med de reaksjonære lederne i Singapore. I november i fjor ble det f.eks. dannet et kommersielt foretak, "Singapore-Sovjet Shipping Agency Ltd". Sovjetlederne slår seg altså sammen med disse reaksjonære som handelskompanjonger, mens folket i Singapore og "Malaysia" samler seg til en geriljakrig og frigjøringsbevegelsene vokser seg stadig sterkere.

(Malaya Bulletin 7-67)

Indonesia.

I Indonesia oppføres det et underlig skuespill. Med hjelp fra USA-imperialistene startet den Indonesiske hæren i 1965 et blodbad av nesten ubegripelig omfatning på kommunister og progressive. Etter at fascismen kom til makten har man erstattet de utenlandske firmaenes "tap" ved tidligere nasjonaliseringer og konfiskasjoner. I de fleste tilfelle har nasjonaliseringen blitt opphevd og de utenlandske foretakene har fått rett til å fortsette utplyndringen av det indonesiske folket. Suhartoregimet hadde (og har) store vanskeligheter med å bekjempe den stadig sterkere geriljavirksomheten på f.eks. Java, som krever store utgifter, og samtidig kunne betale ut "erstatning" til de utenlandske firmaene. Men man fikk en kraftig hjelp fra Sovjet som hjelp til å ruste opp armeen; kraftverk instalert i en ubåtbase, fly av typen MIG-21, og framfor alt helikoptere som brukes til å angripe geriljan og til slutt mere konvensjonelle våpen. Sovjetlederne har også forlenget tidsfristen for tilbakebetalingen av et kjempelån på 4 milliarder sv.kr. Disse transaksjonene pågår hele tiden, mens geriljavirksomheten öker og Suhartoregimet griper til de mest bestialske metoder for å slå ned folkereisningene.

(Indonesia under Fascism)

"Hele vårt parti og hele vår nasjon fordømmer den antikommunistiske terroren i Indonesia", sa Bresjnev i sentralkomiteens rapport til den 23. partikongressen i Moskva den 29. mars 1966. "Vi krever at den kriminelle slakten på kommunister, de heltemodige kjemperne for Indonesias nasjonelle selvstendighet og for det arbeidende folks interesser, øyeblikkelig stoppe", avsluttet han den delen som behandlet hendelsene i Indonesia. Ingen som bare hadde sett protokollen fra kongressen kan si annet enn at Sovjet har inntatt et solidarisk standpunkt med offrene for massakeren i Indonesia. Men hvordan har Sovjets proklamasjoner om solidaritet gitt seg uttrykk i praksis?

Ilkhet med å finne fram til USAs relasjoner til Indonesia, er det vanskelig å få tak i nøyaktige opplysninger. Mye har skjedd på diplomatisk vis og aldri kommet ut til offentligheten, men bare fra pressen kan man få et godt bilde av hva som har skjedd.

I den tidligere talen av Malik da han presenterte Indonesias utenrikspolitikk (ikke med her), sa han om Sovjet at den indonesiske regjeringen skulle forsøke "å få vekk all tvil når det gjelder den indonesiske regjeringens ønsker om å ettablere et nært vennskap og samarbeid med sovjetunionen." Malik uttrykte til og med "den dypeste takknemlighet for den støtten og assistansen som Sovjetunionen har gitt."

Dette var ikke bare en høytidlig tale med tomme fraser, for Sovjet har helt siden oktober 1965 gitt, f.eks. den sovjetiske ambassadøren Sytenko, et kraftanlegg for en ubåthavn i Surabaya til den indonesiske marinen. Sytenko lovpriste den indonesiske militærjefe for dens "antiimperialistiske og antikoloniale politikk", og sjefen for den indonesiske marinen, admiral Muljadi, takket på sin side for det gode samarbeidet. Denne kraftstasjonen inngikk i prosjekt "055" i den indonesiske marinen som Sovjet hadde påtatt seg å utføre.

Den 3. januar 1967 leverte Sovjet en ny ladning reservedeler til den indonesiske hæren. Dette er våpen som idag brukes av en arme som driver klappjakt på kommunister og som imorgen kommer til å brukes mot böndenes og arbeidernes geriljastyrker.

Muljono Herlambang, den tidligere flyvåpensjefen, har avslørt at det finnes en overenskomst mellom Sovjet og Suhartoregimet, i følge hvilken Sovjet har forpliktet seg til å tilføre flyvåpnet med mye avansert utrustning og å trene indonesisk fly og bakkepersonal til å bruke denne utrustningen.

Noen uker seinere, den 18 januar 1967, var det dags for en sovjetisk fagforeningsdelegasjon til å besøke Indonesia. Den ble

ledet av Ahajdarov, som bl.a. er medlem av Det Överste Sovjet. Hensikten med besøket var i følge nyhetstelegrammene å utveksle erfaringer om felles interesser. Dette fant sted når alle lederne til den virkelige fagforeningen var myrdet eller fengslet, og organisasjonen forbudt. Kan en tenke seg noe mer avskyelig!

I begynnelsen av september 1966 uttalte Anwar Dharma, korrespondent for PKI (dei indonesiske kommunistpartiet) avisen Harian Rakjat i Moskva noe som gir viktige opplysninger om det sovjetiske kommunistpartiets og den sovjetiske regjeringens handlemåte. (Indonesian Tribune nr.1 1966)

Dharma var da på kort varsel blitt utvist for anti-sovjetisk virksomhet. Trass i mange forespørsler fikk han aldri greie på hva denne "antisovjetiske virksomheten" besto i. Han var selv overbevist om at det var hans kritikk av at Moskva skulle ta imot Malik, som førte til utvisningen. Malik skulle nemlig besøke Moskva i oktober for å diskutere tilbakebetalingen av de sovjetiske lånene, og ettersom Dharma hadde angrepet den sovjetiske regjeringen hardt for å opprettholde kontakt med Malik, så var han ikke lenger ønsket i Sovjet.

Når det gjelder militærhjelpen, kunne Dharma at han hadde snakket med Yakovlev, sjefen for den sydøstasiatiske avdelingen i kommunistpartiets sentralkomitees utenriksdepartement, og Yakovlev hadde fortalt at Sovjet skulle gi våpen til det indonesiske regimet hvis de spurte om det. Som vi har sett har Sovjet både overveiet og positivt behandlet forespørslen fra de indonesiske fascistene om våpensendinger.

Den solidariteten Dzhinev ga uttrykk for på den 23. partikongressen var, opplyser Dharma, bare fraser til bruk utafor landet. "Jeg har hørt med mine egne ører" sa Dharma, "hvordan de i taler til massene i boligområdene, i institusjoner og på universitetet, når de snakker om den nåværende indonesiske situasjonen, aldri unngår å løgnaktig angripe de indonesiske kommunistene og PKI, som de kaller Pekings nikkedukke".

Når den sovjetiske pressen rapporterer fra Indonesia, gis det utførlige referater fra taler holdt av Malik eller andre fascister, forteller Dharma videre, mens det indonesiske folkets situasjon og motstandskamp knapt nevnes. Nasution beskrives til og med som en "antiimperialistisk nasjonalist"!

At denne uttalelsen av Harian Rakjats moskvakorrespondent bygde på fakta har vi senere kunnet se åpent i sovjetisk presse. Den 19. mars i år ble Sukarno angrepet i Komsomolskaya Pravda, de sovjetiske ungkommunistenes avis, mens avisen i forsiktige ordelag uttrykte sin tilfredshet over Suhartos utenrikspolitikk. Sukarno ble kritisert for helt å ha satt til siden tanken om

fredelig sameksistens , og ifølge Komsomolskaya Pravda førte hans politikk til store økonomiske problemer. Det er for tidlig å bedømme den nye indonesiske regjeringens innstilling, men om de nåværende lederne hindrer landet fra å komme under imperialistisk innflytelse, så fortjener Indonesia å få en ledende plass i den moderne verden", sluttet avisen og konstanterte at en slik utvikling ville "glede Indonesias venner". Dette ble skrevet etter at Suharto og Nasution hadde en halv million liv på samvittigheten og førte en politikk som passet USA-imperialismen som hand i hanske.

Trengs det flere eksempler på at Sovjets politikk i praksis er et stadig og totalt forræderi mot det indonesiske folket?

(Gunnar Bylin. Vad hender i Indonesien?)

Med sin økonomi på grensen av bankerott har det indonesiske fascistregimet med Suharto og Nasution i spissen satt igang en kampanje for å få økonomisk og militær hjelp fra bl.a. H olland, Spania, England, Frankrike, USA og Sovjetunionen. Samtidig med at industrigren etter industrigren legges ned i Indonesia (ca.70% av industrien er nå ute av drift) og samtidig med at utenlandske foretak tillates å kjøpe opp Indonesias naturforekomster (siden fascistkuppet i -65 har 68 utenlandske foretak ettablert seg i Indonesia og bl. a.kjøpt opp 60% av landets skog og dyrkbare arealer.)så pumpes utenlandske kreditter inn i landet. Inntil juni i år (1968) gikk USAs hjelp til fascist regimet opp i 125 millioner dollars. Japan besluttet den 2.juli 1968 å gi Indonesia 110 millioner dollars i "bistand" og 4. juli tegnet Sovjets ambassadør i Djakarta, Sytenko, en avtale med utenriksminister Malik om å utsette tilbakebetalingen av Sovjets militære kreditter til Indonesia, som går opp i 800 millioner dollars. Malik sa ved denne anledningen at "overenskomsten om å utsette tilbakebetalingen av Indonesias kreditter innebærer en stor hjelp fra Sovjetunionen, og viser samtidig Sovjets forståelse for Indonesias økonomi". I mitten av mai hadde samme Malik avslørt i Indonesias "parlament" at Sovjet hadde sagt seg villig til å forsyne Indonesia med reservedeler som er etterspurt av Indonesias regjeringsstyrker. Sovjet hadde også påtatt seg å stå for utgiftene til det militære personale, som allerede var iferd med å bli utdannet i Sovjet.

(Vietnambulletinen nr.3 1968)

Latin-Amerika.

I noen tilfeller har den sovjetrevisjonistiske herskerklikken gått så langt at den har trådt fram i et samarbeid med

den amerikanske imperialismen for direkte å undertrykke folkets væpnede kamp. I 1965 f. eks. da det dominikanske folket begynte sin omfattende anti-imperialistiske patriotiske væpnede kamp, som var en trussel mot den amerikanske imperialismen og dens lakeiers herredømme i dette landet, og da USA sendte titusenvis av mann for å undertrykke kampen, arbeidet den sovjetiske revisjonistklikken hand i hand med den amerikanske imperialismen i FN, og prøvde å tvinge de dominikanske patriotiske styrkene og sivilbefolkningen til å legge våpnene ned. Det var et uhyrlig forræderi den sovjetiske revisjonistklikken den gang begikk mot det latinamerikanske revolusjonære folk.

I de siste få åra har den sovjetiske herskerklikken ikke bare samarbeidet med den amerikanske imperialismen og dens lakeier, om å undergrave de revolusjonære kampene i Latin- Amerika, den har åpent innnyttet seg hos og samarbeidet med en rekke pro-amerikanske diktaturstyrer og andre reaksjonære klikker i Latin- Amerika, skjønnet dem og tilbuddt dem "økonomisk hjelp". Dens åpne støtte til og samarbeid med de pro-amerikanske diktaturstyrene i Brasil og Argentina er slående eksempler på dette.

I september 1966 sendte den sovjetiske revisjonistklikken sin minister for utenrikshandel, Patolitjev, til Brasil for å drøfte med den pro-amerikanske diktatoren Branco. Dette resulterte i at det ble inngått en avtale om et sovjetlån på 100 millioner dollars til det brasilianske regimet. I januar 1967, da en stor brasiliansk delegasjon med industri og handelsminister Egidio Artins besøkte Moskva, ble det undertegnet en ny avtale om at det skulle bygges en petro-kjemisk fabrikk i Brasil med teknisk hjelp og ytstyr fra sovjeunionen.

Etter at Onganias pro-amerikanske diktaturstyre var kommet til makten i Argentina, prøvde sovjetrevisjonistene å innnytte seg hos os det og søkte å forsterke de sovjet-argentinaiske politiske og økonomiske forbindelsene og det kulturelle og det vitenskapelige "samarbeidet". Det ble røpet at handelen mellom de to land hadde økt fra 18 millioner amerikanske dollars i 1964 til over 100 millioner i både 1965 og 1966.

Talerøret for den amerikanske monopolkapitalen, tidsskriftet "Time", har hatt mange rosende ord å si om at den revisjonistiske herskerklikken i Sovjetunionen står på så god fot med de reaksjonære militærregimene, som er tilsølt av det latinamerikanske folks blod. Dette ukeskriftet skrev at "i Brasil har russerne opprettet forbausende nære handelsmessige, kulturelle og personlige forbindelser med dette landets harde antikommunistiske militærregjering." og i "Argentina står Sovjetunionen i et nesten like hjert-

lig forhold til den sterke mann Juan Carlos Onganias militær-regjering".

(En ny utvikling av det latinamerikanske folks kamper)

USA.

På samme måten som de russiske avisene ser på mai-opprøret i Frankrike, ser revisjonistenes talerør på afro-amerikanernes rettferdige kamp. Kampen mot de usle forhold som de tvinges til å leve under, betegnes som "opplöp" og uorden. Sommeren 1964 skrev Tass om afro-amerikanernes kamp som "deltagelse i voldsomme tumulter" og som "utbrudd av vandalisme og vold". De fascistiske metodene som politiet bruker, ble beskrevet som "tiltak for å opprettholde ro og orden". Og dette var ingen engansforeteelse. I 1967 skrev Izvestia den 6. april at afro-amerikanerne "griper til blind vold" og "ödelegger fred og orden". Sitatlisten kan gjøres mye lenger.

(Ulf Karlström. Sovjetisk utenrikspolitikk noen eksempler.)

USA-Sovjet.

Utenom den direkte støtten revisjonistene i Kreml gir USA-imperialismen ved å mane progressive bevegelser til passivitet og ved å utføre sin kapitulasjonspolitikk, kjøpslår Moskva helt åpent med Washington i andre spørsmål. Dette direkte samarbeidet har begynt, og det kommer til å öke i enda større grad jo bedre revisjonistene i sitt forsök på å gjenopprette kapitalismen i Sovjet.

Samme kveld som sovjetiske panserkolonner begynte å rulle mot Praha, ble USAs regjering underrettet om oppukasjonen. Dette for at ingen misforståelser skulle oppstå.

Forretningsforbindelsene blir bygd ut. Det kapitalistiske systemet og det "sosialistiske" nærmer seg hverandre, heter det. 16. januar 1967 meddelte New York Times at et Rockefeller-selskap og nok et USA-selskap forhandlet med sovjetlederne om å sette opp en kjede av kjempehoteller (à la Hilton) i de største Öst-Europeiske byene. Det skulle dreie seg om et prosjekt på flere milliarder. Dessuten skulle en gummifabrikk föres opp i Sovjet til en kostnad på dröyt 1 milliard kroner. Kan man være forretningskompanjonger, bör man kunne samarbeide i flere andre saker.

I FN råder det full forståelse mellom bandittene i Det Hvite Hus og revisjonistene i Kreml om ikke å ta opp Vietnam og Tsjekkoslovakia. Man har jo felles interesser av ikke å rote opp i hverandres skitne affærer.

(Ulf Karlström. Sovjetisk-----)

TSJEKKOSLOVAKIA.

Den 14. mai 1955 undertegnet Sovjetunionen og de østeuropeiske statene en forsvarspakt - Warzawapakten - hvis første artikkel lød:

"De undertegnende partene forplikter seg til, i samsvar med FNs statutt, å overholde seg fra å bruke vold eller true med vold i sine internasjonale forbindelser og å løse sine internasjonale tvister med fredelige midler, så verdensfreden og sikkerheten ikke bringes i fare". (Handbuch der Verträge 1871 - 1964, utg. av H. Stoecker, Østberlin 1968, s. 598.)

Tretten år seinere - natten til den 21. august i fjor - kastet fem av paktens medlemmer seg, under ledelse av Sovjetunionen, over en sjettede - Tsjekkoslovakia. I løpet av noen få timer okkuperte de mesteparten av landet. Det tsjekkoslovakiske folket gjorde motstand mot aggresjonen, tiltross for at lederne makte til "besinnelse", og motstanden førte til at ca. 30 demonstrerende tsjekkere ble drept av de "broderlige" okkupasjonstropper. De politiske lederne ble kidnappet og sendt til Moskva for å undertegne en overenskomst. Det innebar at de tsjekkoslovakiske lederne faktisk oppga Tsjekkoslovakias nasjonale selvbestemmelsesrett. Det er Sovjetregjeringen som avgjør når "forholdene" i Tsjekkoslovakia er blitt så "normalisert" at de drar sine overlegne okkupasjonstropper tilbake.

Med denne handlingen viste de nåværende Sovjetlederne og deres marjonetter at den pakten som ble inngått i 1955 for dem var hva pakter er for imperialistene, - et stykke papir. Nøyaktig slik som USA-imperialistene i Vietnam snakker om at de kan tenke seg å dra tilbake okkupasjonstroppene når forholdene er "normaliserte", mens ingen andre enn dem selv avgjør om og når "normaliseringen" er inntrådt. Lenin betegnet sin tids "sosialistiske" ledere, som gjorde krav på å være sosialister, men som i sin daglige gjerning bedrev imperialistisk politikk, som "sosial-imperialister" d.v.s. sosialister i ord, men imperialister i gjerning. Det er den rette betegnelsen på de nåværende Sovjetlederne og deres kompiser. De har lenge nok, skiftevis skjult, skiftevis åpent støttet imperialismen mot folket. Nå begynner de mer og mer å oppføre seg som imperialister selv. Det er bra at de motsetningene som deres politikk framkaller, tvinger dem til å vise sin virkelige natur.

"Broderlig sosialistisk støtte".

Kyrismen hos disse sosial-imperialistene er like iøyenfallende som hos andre imperialister. "Forsvar av sosialismens høyeste internasjonale forpliktelser" - slik offentliggjorde Pravda den 22/8 den offisielle forklaringen av okkupasjonen. Her er noen smakebiter av dokumentets begynnelse og slutt:

"Parti og regjeringsledere i Tsjekkoslovakias sosialistiske republikk har bedt Sovjetunionen og andre allierte stater å gi det tsjekkoslovakiske broderfolk viktig hjelp, innbefattet hjelp med væpnede styrker... I samsvar med forpliktelsene fra de kommunistiske partienes og arbeiderpartienes konferanse i Bratislava, og i samsvar med det urokkelige vennskaps og samarbeids prinsipper og den eksisterende traktats forpliktelser, har Sovjetunionen og de øvrige allierte nasjoners regjeringer besluttet å etterkomme denne henstilling og gi det tsjekkoslovakiske broderfolket all nødvendig hjelp. Dermed oppfyller de sosialistiske broderlandene sine felles internasjonale forpliktelser... Gjennom å gi våre tsjekkoslovakiske kamerater, kommunistene og hele det tsjekkoslovakiske folket vår broderlige internasjonale støtte, oppfyller vi våre internasjonale forpliktelser overfor dem og den internasjonale kommunistiske arbeider-

klasse, og den nasjonale frigjøringsbevegelsen.

For oss går denne forpliktelsen foran alt annet."

Både form og innhold i dette dokumentet leder uvilkårlig tankene hen til Kosygin-klikkens våpenbrødre i Washington, når disse uttaler sin iver etter å oppfylle sine "forpliktelser" mot "det vietnamesiske folket". I begge tilfellene har også folkets motstand mot hjelperen vært like entydige, om ikke like omfattende. Men forskjellen på det siste punktet forklares bl.a. av at det tsjekkosllovakiske folkets selvvalgte ledere bevisst hindret folkets motstand: De forsto at ikke bare okkupantene, men også de selv "ville gå ned med skuta". Slik forklares den endelige løsningen: Å gi keiseren hva keiserens er og siden stille folket overfor et fait accompli.

Kosygin-klikken sier i sin forklaring: "Forsvaret av sosialismen i Tsjekkoslovakia angår ikke bare folket i det landet, det er spørsmål om å forsvare verdenssosialismens posisjon. Det er derfor vi støtter Tsjekkoslovakias folk i forsvaret av sosialismens landevinninger". Det er utvilsomt riktig at forsvaret av sosialismens landevinninger i Tsjekkoslovakia også angår andre land. Men akkurat derfor hadde Sovjetunionen og de andre sammensvorne ingen rett til å okkupere Tsjekkoslovakia. For det første sosialismens landevinninger i tsjekkosllovakia er rasert allerede.

For det andre kan ikke Kosygin og co. stå vakt om noen sosialistiske landevinninger, for deres politikk har i årevis gått ut på å rasere slike landevinninger i ethvert land de kan kontrollere. For det tredje fordi sosialismen i Tsjekkoslovakia ikke kan forsvares i strid med det tsjekkosllovakiske folket under noen omstendigheter. (Jfr. Engels: "Bare dette eneste er sikkert. Det seierrike proletariat kan ikke på noen måte lykkeligjøre et fremmed folk med vold, uten å derved undergrave sin egen seier". - Det bør påpekes at hva Engels hadde i tankene var et proletariat som begår et tilfeldig mistak. Okkupasjonen av Tsjekkoslovakia var imidlertid verken et mistak eller en handling av det sovjetiske proletariatet. Den var et lovbundet resultat av det revisjonistiske systemets lover.)

(Bo Gustafsson. Clarté, nr.5-6.68)

BOMBESTANSEN.

- I 1963 inngikk Sovjetlederne Moskva-avtalen om delvis stopp av atomprøvene med England og USA. Avtalen forbød atomprøver, men gjorde unntak for underjordiske sprengninger. Denne avtalen passet meget godt for USA, som helt fra først på 60-tallet har konsentrert sin atomvåpenutvikling på små ladninger, beregnet på lokale kriger som i Vietnam og på politisk utpressing. Ved denne avtalen legaliserte Sovjetlederne USAs atomutvikling, mens Kinas atomprøving ble bannlyst.

- Ikkespredningsavtalen av 1968 innebærer at de to supermaktene USA og Sovjet er blitt enige om ikke å dele atomvåpenlagrene sine med andre land, men de gir hverandre helt frie hender til selv å utvikle og masseprodusere atom- og vannstoffbomber.

(Ulf Kalstrøm. Clarté, nr. 5-6.68)

FREDSFORHANDLINGER.

Sovjetledernes konsekvente snakk om "fred" (og da menes åpenbarlig fred på USA-imperialismens vilkår, ikke på folkets villkår) har til og med vært gjeldende i forbindelse med Vietnamkrigen. Når president Johnson gjorde sitt lett gjennomskuelige utspill om forhandlinger den 31. mars 1968 (vi leste det i avisene 1. april og vi trodde det var en aprilspøk), var Pravda den første avisen som virkelig lovpriste det "positive" i Johnsons utspill. Mange aviser var reserverte, men ikke Pravda der man omtåket av lykke snakket om fredsforhandlinger. Dette til tross for at vietnameserne veldig klart sa fra at det eneste grunnlaget for forhandlinger var DRV's fire og FNL's fem punkter. (Noe som Johnson selv sagt ikke berørte i sin tale).

(Några punkter kring samarbeidet USA-Sovjet.)

Situasjonen i Vietnam er nå kritisk. Imperialismen, den moderne revisjonismen og de reaksjonære som arbeider hånd i hanske, utøver med økende arroganse et militært og politisk press på det vietnamesiske folket. Dette presset blir mere skamløst enn noensinne i et forsøk på å tvinge dem i kne. En ny sammensvergelse med det uoppnåelige mål å kvele det vietnamesiske folkets kamp for og stå imot den amerikanske aggresjonen og befri sitt land, skyves kraftig fram,

I det siste har USA-imperialismens hovedmenn grepet til nytt-årsvåpenvilen på slagmarken i Vietnam for å fremme sitt komplott med å presse fram forhandlinger med bombing. Johnson, Rusk og deres likemenn har skrålt i kor at "vårt press på det vietnamesiske folket må bli forsterket", at det vietnamesiske folket "må svare øyeblikkelig med en tilsvarende og passende nedtrapping", og at bare da vil de Forenede Stater være "forberedt på å gi ordre til" en stans i bombing av Nord-Vietnam. De gikk så langt som å gi ordre til det vietnamesiske folket om at det sørvietnamesiske folkets væpnede styrker måtte "legge ned våpnene" og "trekke seg tilbake" (Fra Sør-Vietnam)

Mens dette pågikk, fløy Kosygin til Storbritania. Da han ankom til London, blåste han en stor fanfare og erklærte at dersom USA bare ville "slutte å bombe DRV" ville de forskjellige berørte parter "komme til forhandlingsbordet". Etter å ha avsluttet sine samtaler med Kosygin, kunngjorde Englands statsminister Wilson triumferende: "Det er et initiativ-en plan-som vil bringe fred i morgen". Felleskommuniket om de Sovjetisk-Britiske samtalene sa ikke et eneste ord om det vietnamesiske folkets kamp mot den amerikanske aggresjonen og for nasjonal frigjøring, ikke et eneste ord om USA-imperialismens forbryterske angrep i Vietnam; men, uten å skille rett fra galt, kalte på "den snarest mulige slutt på vietnamkrigen".

Iløpet av London-samtalene mellom Kosygin og Wilson, utøvet Johnson fjernkontroll fra den andre siden av Atlanteren og holdt seg i nær kontakt med dem. De sovjetisk-britiske samtalene var i virkligheten en trippelallianse mellom USA-Sovjet-England, for å slukke de revolusjonære flammene i Vietnam og fremme det amerikanske "fredsforhandlings" bedrageriet.

(Knus den store USA-Sovjet sammensvergelsen)

Hver gang den amerikanske imperialismen skifter over fra en taktikk til en annen, ble den møtt med positivt medhold og nært samarbeide fra Moskvas side. Siden begynnelsen av 1967 har denne forræderske virksomhet fra sovjetrevisjonistenes side blitt mer åpenlys enn noensinne. Da den amerikanske imperialismen omhyggelig konstruerte et nytt "Mynchen-komplott" i forbindelse med "Vårfest-våpenvilen" på de vietnamesiske slagmarker tidlig 1967, løp den sovjetiske klikken gledelig ærend for dem. Som et ekko av Washington skrek propaganda-apparatet i flere måneder opp om fredsforhandlinger etter bombepausen. Klikkens førere trådte fram for personlig å tjene som Washingtons fredsforhandlingsmeklere. Etter instruksjon fra USA hadde Kosygin intense samtaler om Vietnam med den britiske statsministeren Wilson i London. P.V. Podgorny, en annen av klikkens førere, falbød den amerikanske imperialismens "fredsforhandlings"-svindel mens han var i Italia. Han holdt til og med hemmelige rådslaginger med pave Paul den sjette, en av Wahingtons trofaste tjenere, for å få istand en skitten handel for å forråde det vietnamesiske folkets interesser.

I juni 1967 dro Kosygin personlig til USA og i det skumle møtet i Glassboro klekket han og Lyndon Johnson ut en ny overenskomst om Vietnam spørsmålet. Begge parter innrømmet at Vietnam-spørsmålet var det "nøkkel"-spørsmålet som ble diskutert på møtet. Seinere kom Dean Rusk tilbake til det utslitte spørsmålet om å "nedtrappe" krigen og "gjenninnkalle Geneve-konferansen". Dette var bare en variasjon over temaet å formå Vietnam til å gå med på fredsforhandlinger ved hjelp av bombestans.

(Om avvisning av den moderne revisjonismen)